

Sandefjord, 7.mai 2013: Vedtak i sak 93-2012.

Klager: NN

Innklaget: Salvo AS, postboks 378 Skøyen, 0213 Oslo.

Saken gjelder: Om klager i tide har fremmet innsigelse han burde fått vurdert før inkasso ble iverksatt. Om innklagedes erstatningsplikt for nemndas kostnader.

Thor Dahls gt. 1 A
Postboks 311, 3201 Sandefjord
Tlf.: 33 46 56 57 . Faks: 33 46 93 13
E-Mail: post@inkassoklagenemnda.no
Bankgiro: 2490.56.30748
Org.nr.: 971 317 612
www.inkassoklagenemnda.no

1. Kravet

Saken gjelder misligholdt krav på kredittkortgjeld til XX. Hovedkravet utgjør kr 22635,72.

2. Saksforholdet

I faktura datert 01.03.12 ble klager varslet om at saldo utgjorde kr 24 238,34 og at minimum kr 1 220 måtte betales innen betalingsfristen 20.03.12. Girodelen var ikke påført noe beløp.

I inkassovarsel sendt 02.04.12 fra fordringshaveren het det blant annet «Vi minner om at forfalt minimumsbeløp fra forrige faktura fortsatt ikke er betalt. Derfor har total saldo forfalt til betaling, og kan sendes til inkasso, dersom vi ikke mottar innbetaling innen forfallsdato. Dersom forfalt minimumsbeløp innbetales innen fristen, kan du se bort fra dette varsel». Girodelen i inkassovarslet var ikke påført noe beløp, med saldo var oppgitt til kr 24 407,97 og det fremgikk at minimum å betale var 5 % av saldo.

Da betaling ikke ble foretatt innen betalingsfristen i inkassovarslet, ble saken overført til inkasso. Betalingsoppfordring, tillagt kr 1 550 i inkassosalær, ble sendt av innklagede 26.04.12.

Klager fremmet innsigelse mot kravet 08.05.12. Han viste til at hele kravet ikke var brakt til forfall, jf. finansavtaleloven § 52, før utstedelse av inkassovarslet. Klager krevde at saken ble tilbakeført til kreditor som en følge av at kravet ikke var korrekt inkassovarslet. Innklagede henviste klager til fordringshaver.

Klager fremmet klage til Inkassoklagenemnda 08.05.12. Klager krevde saken tilbakeført til kreditor til opprinnelige betingelser samt at alle inkassoomkostninger måtte slettes. Klager viste til at samme forhold var påpekt tidligere og at sakene da var tilbakeført. Klager viste dessuten til at han hadde klaget tilsvarende sak mellom de samme parter til Inkassoklagenemnda, sak 78-2012 .

Klagen ble oversendt innklagede for uttalelse 10.05.12. Tross gjentatte purringer ble ikke henvendelsen fra sekretariatet for Inkassoklagenemnda besvart.

I annen sak mellom de samme parter, og som også var klaget inn for nemnda, besvarte innklagede Inkassoklagenemndas henvendelse. Saksforholdet var det samme, selv om avtalene gjaldt ulike kredittkort. Innklagede avviste her at det forelå brudd på finansavtaleloven § 52, men opplyste om at inkassosalær og renter var slettet. Sekretariatet for inkassoklagenemnda avviste denne saken fra nemndbehandling fordi klager manglet saklig interesse i å få nemndas uttalelse siden inkassoomkostningene var frafalt. Da sakene reiser de samme problemstillingene, og det ikke foreligger eget tilsvar i sak 93-2012, har sekretariatet for Inkassoklagenemnda også lagt frem dokumenter knyttet til sak 78 -2012.

Etter at saksutredning for nemnda var utarbeidet og oversendt partene, sammen med informasjon om at saken ville bli behandlet på nemndsmøte 08.04.13, sendte innklagede redegjørelse i saken. Innklagede beklaget at saken har blitt liggende passiv. Det ble samtidig orientert om at inkassosalær også var slettet fra denne saken, samt at renter påløpt fra første gang de mottok henvendelse fra Inkassoklagenemnda og fram til 04.02.13 var slettet.

3. Partene anfører

Klager anfører at hele saldoen ikke var brakt til forfall før kravet ble inkassovarslet. Det var kun deler av den inkassovarslede hovedstolen som var forfalt ved utstedelse av inkassovarslet. Kravet er således ikke korrekt inkassovarslet og kreves tilbakeført til kreditor i henhold til opprinnelige avtalte betingelser.

Innsigelsen ble fremsatt overfor innklagede, men de nektet å ta stilling til innsigelsen og henviste til kreditor. Det anføres at etter inkassoloven § 13 har en innsigelse satt frem ovenfor inkassator samme virkning som en innsigelse fremmet ovenfor kreditor. Å nekte å forholde seg til en innsigelse på denne måten anses derfor å være i strid med inkassoloven § 13 og følgelig i strid med god inkassoskikk. Klager oppfordrer nemnda til å ta opp de påpekte forhold med Finanstilsynet. Den samme gjelden har tidligere vært til inkasso og har blitt tilbakeført til kreditor etter at de samme forholdene har vært påpekt. I tillegg vises til sak 78-2012.

Innklagede har anført at det ikke foreligger brudd på finansavtaleloven § 52, at kravet er rettmessig, men at de likevel har frafalt omkostningene.

Kravet ble opprinnelig oversendt til inkasso 25.11.11, men inkassooppdraget ble senere avbrutt og trukket tilbake 23.02.12. Ny faktura, datert 01.03.12, ble heller ikke betalt. Det er ikke mottatt betaling for februar og mars 2012. Inkassovarsel som omfattet hele hovedstolen ble derfor sendt ut 02.04.12. Inkassovarsel ble sendt fordi klager fra dette tidspunkt og tilbake til 25.11.11 ikke hadde foretatt betalinger til fordringshaver. Det anføres at dette i seg selv utgjør vesentlig mislighold av kredittkortavtalen, og at fordringshaver har rett til å kreve innfrielse av hele kravet siden det foreligger vesentlig mislighold, jf. § 52 nr. 1 bokstav a.

Det anføres videre at det ikke foreligger brudd på finavtaleloven § 52 nr. 3. Av inkassovarslet fremgår det at den totale saldo har forfalt til betaling på bakgrunn av tidligere mislighold. Teksten på inkassovarslet viser at den totale saldoen har forfalt og kan sendes til inkasso ved utløp av forfallsfristen, men det står også at klager likevel kan «rette forholdet» dersom angitt minimumsbeløp blir betalt innen samme frist.

4. Inkassoklagenemndas syn på saken

Saken ble behandlet i fulltallig nemndsmøte 8. april 2013 og vedtak ble fattet med følgende begrunnelse:

Etter inkassoloven § 22 og avtale mellom Norske Inkassobyråers Forening og Forbrukerrådet av 20. februar 2003 om klagenemnd for inkassotjenester behandler Inkassoklagenemnda klage på inkassoselskaper i forbindelse med tvist om forpliktelser etter inkassoloven.

Det følger av inkassoloven § 22 tredje ledd at skyldner kan kreve nemndbehandling av enhver tvist der nemnda er kompetent hvis skyldneren har saklig interesse i å få nemndas uttalelse i saken.

Når loven har satt som vilkår at skyldneren skal ha en ”saklig interesse” av å få prøvd saken for nemnda, innebærer det at ”interessen” faller bort dersom fordringshaveren ettergir eller frafaller kravet på salær. Nemnda har i sin praksis lagt til grunn denne forståelsen slik at forbrukeren ikke får noen uttalelse dersom kravet på salær er frafalt før saken behandles av nemnda i møte. Grunnen til dette er at skyldner ikke vil kunne oppnå noe annet eller mer ved å få nemndas uttalelse.

Nemnda har derfor kommet til at den må avvise saken fra nemndbehandling.

Nemnda har videre vurdert om det er grunnlag for å pålegge innklagede å dekke nemndas kostnader i den aktuelle saken. Nemndavtalen punkt 6.2 gir nemnda anledning til å kreve at innklagede dekker nemndas kostnader i den konkrete saken. Vilkåret er at det må foreligge brudd på god inkassoskikk

Nemnda legger til grunn at innklagede ikke har fremlagt etterspurt dokumentasjon for at hele kravet var brakt til forfall før inkassovarsel ble sendt. Nemnda finner det derfor ikke sannsynliggjort at kravet faktisk var brakt

til forfall før det ble inkassovarslet selv om vilkårene for å si opp var tilstede. Nemnda viser her til inkassoloven § 9 der det fremgår at inkassovarsel ikke kan sendes før kravet er forfalt.

Nemnda er av den oppfatning at inkassovarslet ikke er klart og utvetydig utformet slik at det samlet sett fremgår hva som kreves for å unngå inkasso. I inkassovarslet opererer fordringshaver med uttrykkene «forfalt minimumsbeløp» uten at denne summen oppgis. På linjen «minimum å betale (5% av saldo, minimum kr 100)» er kr 24 407,97 oppført, et beløp som samsvarer med det totale kravet. Varslet er ikke i samsvar med inkassoloven § 9.

Nemnda legger etter dette til grunn at kravet ikke er inkassovarslet i samsvar med gjeldende regelverk. Ved å ikke besvare klagers innsigelser og ved å sende inkassovarsel for ikke forfalte krav er klager utsatt for urimelig påtrykk i strid med god inkassoskikk.

Som nevnt ovenfor, unnlot innklagede å besvare sekretariatets anmodning om tilsvare og besvarte heller ikke senere purringer. Innklagedes tilsvare forelå først etter at saksutredningen var sendt partene, og først da ble nemnda kjent med at kravet på dekning av inkassokostnader var frafalt. På denne bakgrunn har nemnda funnet å burde ilegge innklagede kostnadene ved nemndas arbeid med saken, idet den svært sene besvarelsen har medført unødig bruk av ressurser for nemnda og dens sekretariat. Beløpet settes skjønnsmessig til kr. 5 000.

Vedtaket er enstemmig.

5. Vedtak:

Klagen avvises. Innklagede pålegges å betale nemndas kostnader i saken med 5 000 – femtusen – kroner.

Rune Jensen
Leder Inkassoklagenemnda